

РЕШЕНИЕ

№ 2189

гр. София, 30.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 31.05.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **1393** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 79 от Закона за българските лични документи /ЗБЛД/.

Образувано е по жалба на Т. Т. В. от град С. против Заповед № ЗДС-69/04.01.2010г. на внд заместник директор на С., с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В жалбата се твърди, че наложената мярка е незаконосъобразна, поради нарушение на административнопроизводствените правила – чл. 26 и чл. 35 от АПК и при липса на материалноправните предпоставки на чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. В тази връзка се поддържа, че задълженията по изп. дело № *1094 и изп. дело № *0397 по описа на ЧСИ Р М, № 790 на КЧСИ са обезпечени надлежно. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендират се разноси.

Ответникът – заместник директор на С., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като недопустима, респективно като неоснователна и моли да се остави без разглеждане или да се отхвърли.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и въз основа на събраните по делото писмени доказателства приема за установено от фактическа страна и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна против индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Видно от

отбелязването върху заповедта същата е връчена на адреса на жалбоподателката чрез В М - касиер Д. 4., В. Б. 6, А. 18, на 14.01.2010г. Разпитана като свидетел в производството, М заявява, че живее на адреса, но никога не е била касиер на входа, в който живее и не е получавала, нито подписвала документи за Т. Т.. Посочва, че подписът, положен върху заповедта не е нейният. За първи път разбрала за заповедта от жалбоподателката. В с.з. на 31.05.2010г. ответникът, чрез процесуалния си представител твърди, че не разполага с други доказателства за връчване на оспорения акт лично за неговия адресат.

При тези фактически данни, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед не е съобщена надлежно на жалбоподателката на 14.01.2010г. и срокът по чл. 149, ал.1 от АПК не следва да се брои от тази начална дата. Съгласно чл. 61, ал. 2 от АПК съобщаването на акта може да се извърши чрез устно уведомяване за съдържанието на акта, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице, или чрез отправяне на писмено съобщение, включително чрез електронна поща или факс, ако страната е посочила такива. В процесния случай не се установява съобщаването да е извършено по един описаните начини. Предвид показанията на св. М – не се установява, същата да е получена и предадена на Т. Т.. С оглед на изложеното, съдът приема, че срокът за обжалване е запознал да тече от 26.01.2010г., когато по изричното признание на жалбоподателката, както в жалбата, така и в с.з. на 31.05.2010г. е намерила заповедта. Броен от тази начална дата, срокът по чл. 149, ал.1 от АПК изтича на 09.02.2010г. Жалбата до съда е подадена на същата дата, поради което е процесуално допустима.

В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението на ответника за просрочие на жалбата.

Разгледана по съществото на спора и след проверка на оспорения акт съгласно чл. 168, ал. 2 от АПК, съдът приема следното:

Административното производство е образувано въз основа на искане В. № ДС 16 113/09.12.2009г. на частен съдебен изпълнител рег. № 790 за налагане на принудителна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД по отношение на Т. Т. В. - длъжник по изп. дело № *1094 на сумите посочени в изпълнителен лист от 07.07.2009г. както следва: 33 926.52 лева в едно със законната лихва от 02.04.2009г., 1 358 лева разноски по делото и такси по ТТР на ЧСИ. Видно от съдържанието на **изпълнителен лист от 07.07.2009г. на С районен съд, 53-ти състав по гр. дело № 18908/2009г.** Т. е солидарен длъжник на посочените парични задължения заедно с „ТИВИЕН” .

В искането е посочено, че на жалбоподателката е връчена покана за доброволно изпълнение на 15.09.2009г. Посочено е още, че по изпълнителното дело са наложени възбрани върху недвижими имоти, собственост на длъжника, находящи се в с. Доброславци, но стойността им не покрива вземането.

При тези фактически данни е издадена оспорената Заповед № ЗДС-69/04.01.2010г. на внд заместник директор на С., с която на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка „забрана за

напускане на страната” на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

В хода на съдебното производство се представя Удостоверение изх. № 02627/08.02.2010г. на ЧСИ, рег. № 790, от което е видно, че изпълнителното дело е образувано въз основа на изпълнителен лист от 18.05.2009г. на СРС 54 състав, по гр.д. № 18910/2009г. и въз основа на изпълнителен лист от **07.07.2009г.** на С районен съд, 53-ти състав по гр. дело № 18908/2009г. като общият размер на задължението е 65 692.86 лева.

В удостоверението се посочва, че цитираното изпълнително дело е присъединено към изп. дело № *0397 по описа на ЧСИ № 790.

Видно от удостоверение изх. № 02605/05.02.2010 г. на същия ЧСИ солидарни длъжници по изп. дело № *0397 са „ТИВИЕН” и Т. Т. В., а общият размер на задължението е 206 601.06 лева. За обезпечаването му освен върху имуществото на физическото лице са наложени обезпечителни мерки – възбрани и върху имуществото на търговското дружество. Публичното изпълнение е насочено върху един от възбранените недвижими имоти, собственост на ТИВИЕН , чиято начална цена е в размер на 234 240 лева.

При така установените факти, настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона писмена форма, без да са допуснати съществени нарушения на административното производство, но в нарушение на материалния закон. Съображенията за това са следните:

Съгласно Заповед рег. № Из-1903/21.10.2009г. на министъра на вътрешните работи, заместник директорът на С. е изрично оправомощен да налага принудителни административни мерки по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. Съгласно представеното по делото удостоверение рег. № 346/12.04.2010г. подписалия заповедта Х Т заема длъжността заместник директор на С. по силата на Заповед № К-7079/08.09.2009г. и към момента на издаването ѝ.

Неспазването на чл. 26 и чл. 35 от АПК в хода на административното производство не представлява нарушение на процесуалните правила при издаването на заповеди за налагане на мерки по чл. 75 от ЗБЛД, каквато е и процесната мярка. По силата на изричната норма чл. 79, ал. 2 от ЗБЛД, /действаща от ДВ бр. 82/16.10.2009г./ при издаването на заповедите по чл. 75 не се прилагат разпоредбите на чл.26 и чл.35 от АПК т.е. не се изисква уведомяване на заинтересованото лице за началото на производството и административният орган няма задължението да изслушва обясненията на заинтересованите страни. С оглед на цитираната норма, която е специална по отношение на общите правила на АПК за провеждане на административното производство възражението на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения в процедурата по издаване на оспорения акт е неоснователно.

Така облекчената административна процедура не означава, че административният орган е освободен от задължението да установи и издаде акта при наличие на предвидените от закона материалноправни предпоставки.

Съгласно чл. 75, т. 6 от ЗБЛД /нова ДВ бр. 82/16.10.2009г./, не се разрешава

напускане на страната на лица, които не изпълняват подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт, по силата на който са осъдени да заплатят парично задължение в големи размери към български физически и юридически лица или чуждестранни лица, освен ако представят надлежно обезпечение.

От анализа на цитираната разпоредба се установява, че за да бъде наложена принудителната мярка е необходимо да са налице при условията на кумулативност следните условия: да е налице неизпълнение на подлежащ на принудително изпълнение съдебен акт за парично задължение в големи размери към трети физически или юридически лица /български и чуждестранни/. Забраната за напускане на страната не се налага, ако лицето представи надлежно обезпечение.

В конкретния случай от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е длъжник на парично задължение в размер над 5000 лева въз основа на заповед за незабавно изпълнение издадена от СРС на 03.07.2009г. по гр.д. № 18908/2009г. Съгласно чл. 404, ал.1, т.1 от ГПК издадените от съда заповеди за изпълнение са актове, които подлежат на принудително изпълнение. По делото не се твърди и не се представят доказателства, че принудителното изпълнение е спряно чрез възражение на длъжника в срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК. От приложените по делото доказателства обаче се установява, че задължението на Траяна В. по изпълнителен лист от 07.07.2009г. е надлежно обезпечено. В това отношение основното възражение за незаконосъобразност на оспорения акт е основателно. Наличието на обезпечение е пречка за налагане на принудителната административна мярка по чл. 75, т. 6 от ЗБЛД. В тази връзка следва да се посочи, че като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено единствено задължението по изпълнителния лист от 07.07.2009г. издаден по гр. дело № 18908/2009г., чиято главница е в размер на 33 926.52 лева, а не за всички задължения до пълния им размер от 206 601.06 лева. Предвид представеното в хода на съдебното производство удостоверение на ЧСИ изх. № 02605/05.02.2010г. от което се установява, че изпълнението на вземането е насочено върху възбранен имот, чиято оценка покрива пълния размер на задължението от 206 601.06 лева, включително и задължението по изпълнителния лист от 07.07.2009г., съдът намира, че е налице основание за отмяна на наложената спрямо солидарния длъжник принудителна административна мярка. Следва да се посочи, че това е началната цена при публична продажба само на един от възбранените имоти. Съгласно чл. 122 от Закона за задълженията и договорите изпълнението от страна на един солидарен длъжник освобождава всички съдължници. Освен това по изпълнителното дело са наложени възбрани върху още 7 недвижими имота, собственост солидарните длъжниците.

При тези фактически данни, се налага краен извод, че вземането на „Контракт лизинг“ ЕООД срещу Т. В. в качеството ѝ на солидарен длъжник по изпълнителен лист от 07.07.2009г. е надлежно обезпечено в хода на производството по принудителното му събиране чрез наложени обезпечителни

мерки върху нейното имущество и това на другия солидарен длъжник, поради което наложената ѝ забрана за напускане на страната следва да бъде отменена поради несъответствието ѝ с материалния закон.

При този изход на спора и с оглед направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски, ответникът следва да бъде осъден за заплати сумата от 110 лева на основание чл. 143, ал.1 от АПК, от които 10 лева държавна такса за образуване на съдебното производство и 100 лева платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. град, I отделение, II състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Т. В. от град С. Заповед № ЗДС-69/04.01.2010г. на внд заместник директор на С., с която ѝ е наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на страната” на основание чл. 75, т. 6 от ЗБЛД.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ /С./, с адрес град С., ул. „А. 1” № 5 да заплати на Т. Т. В. ЕГН * с адрес: град С., Ж. "Д. 2ч.", Б. 4., В.Б. . 4, А.38 сумата от 110 лева /сто и десет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: